

Chúa Nhật IV mùa phục sinh năm C

Mối tương quan giữa người chăn chiên và đàn chiên

"... [Người chăn chiên] sẽ gọi đích danh từng con chiên mình. Khi dẫn chiên ra [đồng cỏ xanh tươi], người chăn chiên đi trước, và đàn chiên theo sau, vì chúng quen tiếng người chăn.

...

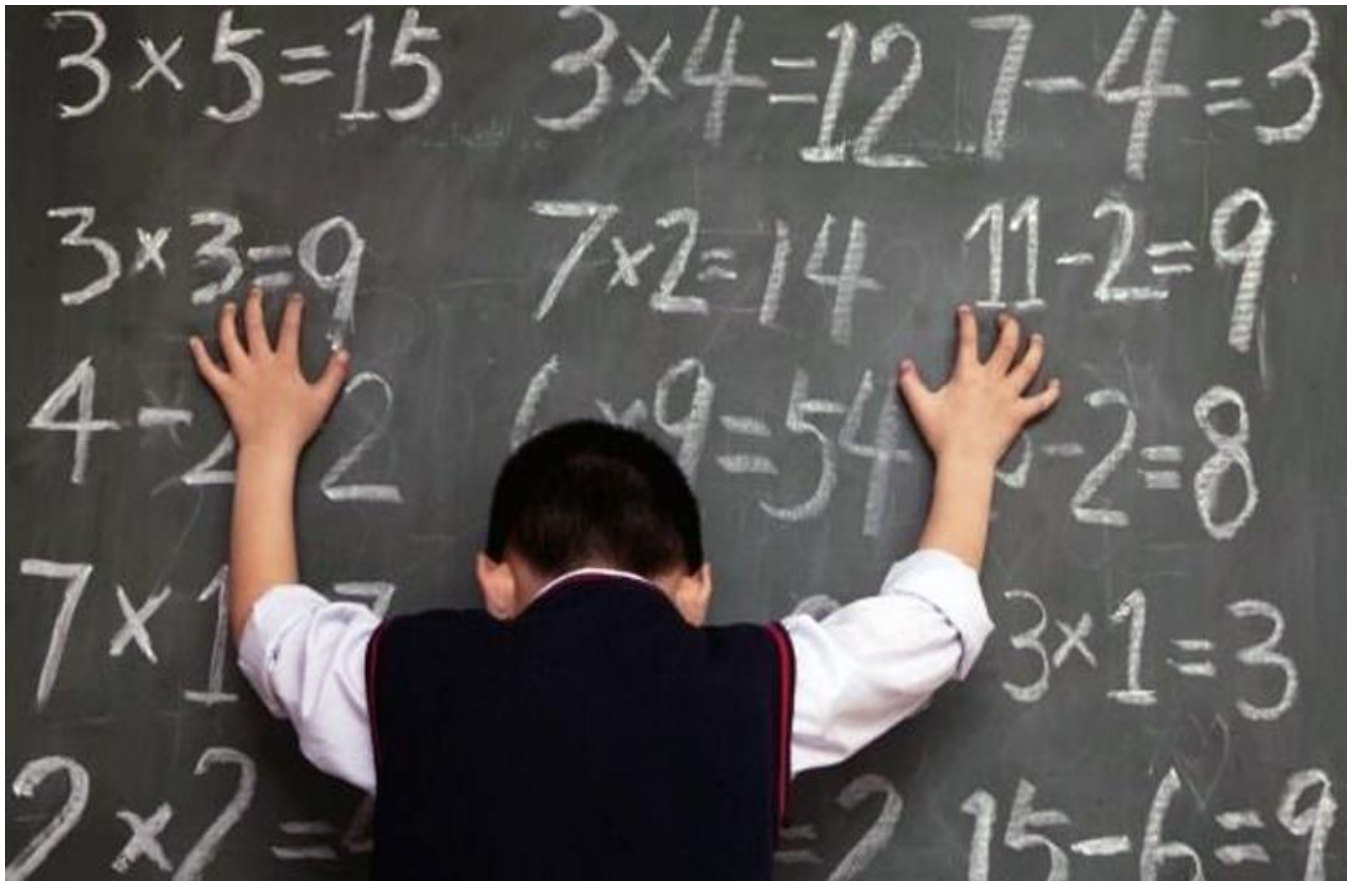
Thầy là cửa chuồng chiên, tất cả những kẻ đã đến trước đều là trộm cướp, và chiên đã không nghe theo chúng.

Kẻ trộm có đến thì cũng chỉ để ăn trộm, sát hại và phá huỷ. Còn Thầy, Thầy đến để cho đàn chiên sống, và được sống đời đời"

Sau biến cố 75, tất cả các trường tư thục - đặc biệt các trường tư thục công giáo, đều "phải tự nguyện dâng hiến cho nhà nước xã-hội-chủ-nghĩa trung dụng chỉ để dùng làm cơ sở giáo dục theo chính sách xã hội xã-hội-chủ-nghĩa". Hai mươi bảy (27) cơ sở giáo dục của dòng LaSan tại Việt Nam không thể ra ngoài "chính sách ưu việt của bác và đảng" được.

Một sự "tái phối trí trường ốc" được diễn ra. Lẽ tất nhiên, các trường sở "ngon lành" được trung dụng cho việc "đào tạo cán bộ và đảng viên đã hơn 20 năm nay phải xếp bút nghiêng chui rúc trong rừng vì... đại cuộc", còn trẻ em thanh thiếu niên học sinh thì... học ở đâu cũng được, miễn là có chỗ ngồi, có bảng đen phấn trắng là tốt rồi! Thế là tôi cũng gồng mình đi theo các em học sinh, chuyển qua một trường ốc khác. Thú thật lắm lúc muốn buông xuôi bỏ cuộc.

Sau hơn một năm so far so good đối với "một nhóm chẵn chiên" nhưng chắc chắn so far NOT so good đối với đàn chiên, ông hiệu trưởng - "phó tiến sĩ môn toán, tự học và tự thi lấy bằng phó tiến sĩ" [theo như ông tự giới thiệu trước cả trường nhân ngày khai giảng niên khoá 1976-1977], kêu tôi lên làm việc.

Sau chừng 10 phút trao đổi quan niệm về xã hội, nhân văn, khoa học kỹ thuật "siêu việt của nhân dân ta", ông đi thẳng vào vấn đề: tôn giáo. "Các anh theo đuổi một lý tưởng đâu đâu, mờ ảo, không tưởng! Ông nói. Các anh cứ ngày này tuần kia, năm này đến năm khác, giảng, giảng rồi lại giảng trong nhà thờ; nói, nói rồi lại nói những chuyện đâu đâu, không biến đổi cũng chẳng làm được tích sự gì cho xã hội, cho người nghèo, cho kẻ bị áp bức bóc lột..." Ông thao thao bất tuyệt "lên lớp", tôi cũng thao thao bất tuyệt... nghe nhai đi nhai lại không biết bao nhiêu lần trong các buổi học tập chính trị kể từ sau 75.

- Bây giờ tôi hỏi anh, ông bỗng lên tiếng gắt gỏng hỏi. Đứng trước một tên tư sản, một ông chủ giàu có chuyên bóc lột mồ hôi nước mắt và xương máu của giới thợ thuyền lao động nghèo khổ, các anh, giới tự cho là lãnh đạo tôn giáo, là người chăm sóc đàn chiên... các anh làm gì để tên tư sản độc ác đó ngưng bóc lột dân nghèo?

Tôi bình tĩnh trả lời:

- Nếu quả thật tên chủ nhân tư bản đó bóc lột giới thợ thuyền tận xương tủy như ông vừa nói, thì trên mặt tổ chức xã hội trần thế đã có luật pháp bảo vệ giới thợ thuyền. Nhà cầm quyền xã hội trần thế cứ việc lấy luật pháp mà trừng trị tên tư bản độc ác kia. Phần chúng tôi, chúng tôi không ngừng tuyên xưng "xã hội trần thế chỉ là tạm bợ, mà xã hội Nước Trời - sau cuộc đời vất vả ở trần thế này, mới thật là vĩnh cửu". Vì thế, chúng tôi cứ giảng, giảng và lại giảng để nhắc nhở cho mọi người - và cho chính chúng tôi, biết và nhớ đâu mới thực sự là vĩnh cửu. Riêng đối với tên tư bản độc ác kia, ngoài luật pháp của xã hội trần thế trừng trị thích đáng, chúng tôi còn nhắc nhở hấn "biết nhận và nghe tiếng nói của lương tâm..."

- Utopique! ông hiệu trưởng ngắt lời. Lương tâm! Lương tâm!!! Lương tâm của tên tư bản độc ác đó chẳng khác gì cái gọi là lương tâm của các anh... Cũng nhà lầu xe hơi, cũng tiền hô hậu ủng, cũng lên voi xuống ngựa, cũng hoan hô vạn tuế... Hừm! giọng ông ta bỗng trở nên lạnh lùng đến khiếp sợ. Chúng tôi chẳng cần gì phải giảng, giảng rồi lại giảng... chúng tôi chỉ cần lụi con dao vào ngực nó, là nó phải tuân theo ngay.

Rồi ông nhìn tôi, hất hàm nói :

- Anh ký giấy bàn giao công việc làm "giáo vụ" [trước 75 gọi là giám học] cho thầy C...

Kể từ ngày đó, tôi cùng rất nhiều anh chị em đồng nghiệp, bị - hay được? - mang hỗn danh là "mất dạy và vô lương. Điều tôi muốn nói là ngay sau khi anh chị em chúng tôi "về vườn", rất nhiều học sinh cũng muốn "theo gót người chẵn chiên", nghĩa là... bỏ học. Thiếu điều chúng tôi van xin năn nỉ, các em mới chịu trở lại học đường, để tránh những tai họa nhãn tiền cho người chẵn chiên cũng như cho những con chiên hiền lành thơ ngây...

Trên bình diện xã hội trần thế, thường thì chúng ta liên nghĩ đến các tổ chức, hội đoàn, cộng đồng, giáo xứ, giáo phận, v.v.... to lớn mới là đàn chiên, và một hay vài người cứ cho là có thẩm quyền mới là chủ chẵn. Không sai! vì dù muốn dù không, bao lâu loài người còn sinh sống ở trần thế này, bấy lâu chúng ta phải chịu ghép mình trong cái gọi là cơ cấu tổ chức của xã hội loài người.

. Trong các nước "tự do dân chủ" như nước Mỹ, nếu lỡ mà đã bầu một vị tổng thống... cà chớn làm chủ chẵn, thì đàn chiên cũng đành ngậm đắng nuốt cay trong 4 năm, để rồi hy vọng bầu người khác tài đức hơn, đáp ứng thoả đáng hơn nguyện vọng của đàn chiên;

. Trong các nước "con vua thì làm vua, con thầy chùa thì quét lá đa" hoặc các nước "độc đảng độc quyền" thì... thiên tai! thiên tai!, "cột đèn mà đi được chắc cũng tìm đường lánh nạn" nói chi đàn chiên!... Cha ông chúng ta đã chẳng nói "cây lành chim đậu" đó sao?

Tưởng không cần nhắc đến những lời hứa hẹn, khéo trình bày chương trình này kế hoạch kia, lắm lúc bôi nhọ nhau, tìm mọi thủ đoạn để dìm đối thủ xuống và nâng mình lên, v.v... trong các cuộc vận động tranh cử, anh chị em cũng thừa biết mục đích tối hậu của các ứng cử viên là được bầu làm vị chẵn chiên của một đàn chiên dù lớn dù nhỏ, và từ đó hưởng được những đặc quyền đặc lợi, quyền uy và danh vọng cá nhân = thành thật mà nói, có mấy ai thực sự "hy sanh" cho đàn chiên?

Đáng buồn thay cho những đàn chiên mà người chẵn chiên chẳng những không được đàn chiên quý trọng mà còn bị đàn chiên tìm cách trốn lánh...

Chúng ta không bàn đến những vấn đề to lớn của cái gọi là cơ cấu tổ chức xã hội loài người ở trần gian này. Chỉ cần tóm gọn đàn chiên trong môi trường sống nhỏ bé của gia đình, trong đó cha mẹ là chủ chẵn, con cái là đàn chiên nhỏ bé thơ ngây vô tội, cũng quá đủ làm chúng ta... nhưc đầu! Bài Tin Mừng hôm nay vạch ra cho chúng ta thấy "thế nào là một vị chẵn chiên đích thực" = nói cách khác, mối tương quan giữa người chẵn chiên và đoàn chiên phải như thế nào mới thực sự đem lại an vui hạnh phúc cho mỗi con chiên.

Bài hát: Chúa Là Mục Tử - Lm. JB Nguyễn Sang

<https://www.facebook.com/an.nguyen.54772728/videos/10215786359932514>

1. Chúa là mục tử, Người dẫn lối chỉ đường cho con đi. Đi trong tay Chúa nào con thiếu chi con sợ chi, cỏ tươi rợn đồng xanh con no thoả không bao giờ thiếu nữa. Suối nước trường sinh con nghỉ uống no đầy.

Đk: Chúa Chiên nhân từ Người dẫn con tới đồng nội, Này suối nước mát con tới uống thanh thoi Chúa ơi sướng vui trong tay Chúa, Người dẫn con đi đi giữa suối mát cỏ xanh con thiếu gì?

2. Chúa là mục tử, Người dẫn dắt con lần theo chính lối. Cho con đi tới vì Danh Chúa con không lạc vương. Tội tằm con sợ chi vì có Chúa với con cung tiến bước. Cánh tay Người đưa, gậy Người dẫn yên lòng.

3. Chúa là mục tử, Người dọn bữa kê bàn cho con dân. Dầu Người tràn lan và chén ái ân Người đầy chan. Chúa ban cho đời con qua năm thánh hưởng dư thừa phúc đức. Chúa ở cùng con, con cùng Chúa muôn đời.

Ai trong chúng ta, dù tự xưng hay được đề cử làm người chăn chiên, dám mạnh dạn "nói và làm" như đức Ki-tô không nhỉ?

Đề nghị Anh Chị Em là bậc làm cha làm mẹ, làm anh làm chị, làm thầy làm cô, làm lãnh đạo tinh thần cũng như lãnh đạo xã hội dù lớn dù nhỏ, chúng ta cầu xin và học đòi đức Giêsu Ki-tô, là Đấng Chăn Chiên đích thực, hoàn thành nhiệm vụ làm người chăn chiên để các chiên - chính là con cái, học sinh, bạn bè thân hữu của chúng ta - và chính mỗi người chúng ta, được cùng nhau vui sống hạnh phúc ngay ở đời này, và nhất là đời sau trong Nước Trời.

CHÚA GIÊSU NGỰ TRỊ LÒNG TA ! - LUÔN LUÔN !